

saj je sanjal o sreči takrat, ko so ga doletavali najhujši udarci. Gotovo je tičalo v njem tudi dokaj umetniške lahkomišelnosti, brezskrbnega upanja. Toda kako bi ustvarjal ravno slovenski umetnik, če bi ga ne redilo brezmejno upanje in bi mu ne sijale zlate sanje na mračno pot. In velika ljubezen do zemlje, do slovenske zemlje, gorenjskih planin in livad je polnila Groharju dušo. Imel je pristnoljud kega duha; kako rad je včasih zakrožil „po poljansko“. In tudi v svojih delih je pokazal rad „fantovski“ temperament.

Pred devetnajstimi leti, ko je nastopil Grohar svojo pot, je kazalo, da je prišlo za slovensko upodabljačo umetnost sedem suhih let. L. 1890. je umrl Juri Šubic v Leipzigu, Janez Šubic pa že leto prej v Kaiserslauternu. Kar je bilo ostalih umetnikov, so delali

navadna naročila brez vsega šuma, tako da javnost sploh ni vedela o kakem umetniškem gibanju. Grohar je šel s podporo deželnega odbora v Gradec in karakterističen za one razmere je izrek nekega znanega tedanjega slovenskega politika, ki pa sedaj ni več aktiven, češ saj itak preveč storimo za umetnost: „V Gradcu imamo nekega ‚kmeta‘ iz Poljanske doline (Groharj), na Dunaju pa nekega ‚muzikanta‘“. V letih umetniške praznote na Slovenkem pa je rastel natihem oni krog slovenskih umetnikov, ki nam je umetnost šele ustvaril. Ta krog, med katerega je spadal tisti Grohar, je stopil v medsebojni stik šele nekaj let pred I. slovensko razstavo v Ljubljani l. 1900., za katero je izdal poziv na slovenske umetnike: Alojzij Gangl na sveti večer leta 1899. (Konec prih.)

Mladim literatom.

VI.

Ko sem z novim letom odprl ta-le kotichek za mlade literate, pač nisem mislil, da nas doleti v teku leta izredna čast, da bo namreč kotichek dobil svoje posebne ilustracije. Ilustracije? kakšne neki? I, kaj niste videli v zadnji številki (št. 5) baš v našem predalu, kjer smo se pogovarjali o najvišjih skrivnostih poezije, pa stojita tam v sredi — dva čila „šimelna“, dar našega cesarja italijanski kraljici! Meni ni

VODITELJ ALBANSKIH VSTAŠEV ISA BOLETINAC

šlo takoj v glavo, kaj to pomeni; zato sem se ves ogorčen pritožil pri glavnem uredništvu, zakaj devljejo konjski hlev in konje ravno v naš oddelek? In tedaj se je uredništvo prijazno nasmehnilo ter mi pojasnilo celo zadevo: tista dva belca namreč naj bi mlade pesnike spominjala pegaza, ki ga jahajo z večjim ali manjšim uspehom in ki jih včasih tudi iz sedla vrže! Kajne, kako duhovito? Ali ne zveni iz te raz'age kakor neki skrit za meh, češ da ne jahamo čilih pegazov, ampak vse kaj drugega? Naj nas zasmehujejo; jaz sem pa le teh misli, da jih je v našem mladem krogu par, ki jih privede pegaz častno na vrh Parnasa.

Naj postavim sem pesmici, ki mi ji je poslal Julij Hrast (psevdonim), čisto mlad poet, iz Ljubljane.

Pomladanska.

Čez planjavo
grem v daljavo
potnik, sam ...
In sanjavo
zro oči mi
bogvekam.

Cvete gaj,
rožni maj
nad naravo
kloni glavo
za poljub ...

Glasen spet je
temni log,
jasno petje
naokrog,
srce polni
topel slaj.
Sred polja,
vrh gora
cvete maj.

Čez planjavo
grem v daljavo
potnik, sam ...
In sanjavo
zro oči mi
bogvekam.

Poletje.

Ajda šumi
in valovi
cvetje nje belo
v vetru veselo.
Solnce svetlo je,
jasno nebo je.
V bregu se bliskajo
kose jeklene,
išče bučela si
hrane medene.
Mak pa rdi
kakor nevesta;
bela gre cesta
v polje cveteče,
topol ob strani
sanje šepeče ...